

Изведнажъ Митко видѣ, че единъ отъ прозорцитѣ въ долния етажъ на вилата на г-нъ Петровъ свѣтна. Смая се. Отгдетая свѣтлина? Вилата бѣше праздна — Петрови си бѣха заминали за София преди нѣколко дни. Значи... Значи, крадецъ трѣбва да бѣ се промъкналъ въ богатата вила, и то следъ като е разбилъ вратата... Обзето отъ внезапно вълнение, храброто момче тревожно се попита какво да прави. Попита се сжщо какво би направилъ Томъ Спитъ въ подобенъ случай. Да вдигне веднага тревога? Да събуди Ваню и заедно съ него да изтичатъ и пратятъ хора въ нападатата отъ крадцитѣ вила?... Но тогава крадцитѣ ще ги чуятъ и ще избѣгатъ. Въ тоя случай Томъ Спитъ сигурно би действувалъ самъ, поне отначало. Тихо би влѣзълъ въ вилата, би наблюдавалъ това, което се върши тамъ и, вѣроятно, безъ да напада крадеца или крадцитѣ, би се постаралъ да ги заключи и после да ги предаде на стражаритѣ като хванати въ капанъ мишки. Този предполагаемъ планъ на знаменития полицай безсѣмнено бѣше най-подходящъ за Митко, който нѣмаше pistolетъ, за да каже традиционното „Горе ржцетѣ!“

— Да, ще ида и ще ги заключа въ вилата! каза на себе си нашиятъ малъкъ герой, облѣче се набързо и безшумно излѣзе.

Деветъ часа сутринта.

Леля Роза вдигна трансперантитѣ. Силна слънчева свѣтлина нахлу въ детската стая. Митко лежеше въ леглото съ вързана глава. Той бѣше отворилъ очи следъ хубавъ, здравъ сънъ и учудено гледаше наоколо, мжчейки се да си спомни онова, което се бѣ случило.

Леля Роза попила шията и ржцетѣ му, за да види дали нѣма треска. И успокоена се усмихна.

— Какво стана, лельо? Хванаха ли крадеца? Пратиха ли го въ затвора? Бързо заразпитва Митко.

— Всичко ще ти кажа, мило... Но най-напредъ ти ми разправи какво ти се случи...

— Бѣше още тъмно. Събудихъ се

отъ комаритѣ и се изправихъ до прозореца. Изведнажъ, въ вилата на Петрови, която, знаешъ, е праздна отъ една седмица, видѣхъ свѣтлина. Веднага помислихъ, че е влѣзълъ нѣкой крадецъ. Тогава решихъ да изтичамъ до вилата, както би направилъ Томъ Спитъ. И изтичахъ. Входната врата бѣше отворена. Бутнахъ я и тихо се промъкнахъ въ антрето... Вратата на кабинета на г-нъ Петровъ бѣше широко отворена. Вжтре бѣше свѣтло като день. Единъ човѣкъ съ брада и престѣпно лице отваряше чекмеджетата на бюрото и търсѣше нѣщо изъ тѣхъ!... Ако имашъ револверъ, щѣхъ да го принудя да се предаде. Но нѣмахъ!... „Ще изтичамъ да извикамъ хора!“ си рекохъ азъ. Бързо излѣзохъ навънъ. Затворихъ... не, опитахъ се да затворя вратата, но тъкмо въ този моментъ усѣтихъ, че нѣкой ме сграбчи и съ все сили задърпа за пелерината!... Напънахъ се да се отърва, но не успѣхъ. Този грубиянъ, крадецътъ, ме бѣ настигналъ, хваналъ ме бѣше за пелерината и не ме пушаше отъ ржцетѣ си... Тогава азъ... не, не знамъ какво е станало по-после...

— Азъ пкъ знаа... Противилъ си се. Дърпалъ си пелерината си, безъ да се сѣтишъ, малъкъ глупчо, че е стигало само да я откопчешъ, за да се освободишъ отъ нея!... При тѣзи усилия ти си падналъ, ударилъ си главата си въ плочитѣ, ранилъ си се и, извиквайки отъ болка, изгубилъ си съзнание. Тогава...

— Крадецътъ избѣгалъ! прекъсна